

ORASUL MASCAT

Genevieve
Cogman

ARMADA

Armada Manifesto

Join the Armada!

Recrutăm vânători și devoratori de vise!
Amazoane și exploratori alături de care să călătorim
până la capătul universului! Luptători plini de curaj,
femei neînfricate, capabile să înfrunte vrăjitori malefici,
orci însetați de sânge și dragoni neîmblânziți!
Minți scilpitoare, dornice să dezlege misterele
unor crime terifiante! Cititori și cititoare neobosite,
cărora să le aducem cele mai fascinante romane
science fiction, fantasy și thriller!

Join the Armada!

Printre generalii noștri se numără
Frank Herbert și **Arthur C. Clarke**,
regi ne sunt **Stephen King** și **George R.R. Martin**,
iar regine **N.K. Jemisin** și **Naomi Novik**.

În librăriile din toată țara și pe www.nemira.ro

Armada.
Imagination Unlimited!

POWERED BY NEMIRA.

Genevieve
Cogman

ORASUL
MASCAT

Traducere din limba engleză de
IULIA DROMERESCHI

ARMADA

Coperta: Adnan VASILE
Prelucrare copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor-șef: Marian COMAN
Redactor: Oana IONAȘCU
Tehnoredactor: Magda BITAY, Iuliana CONSTANTINESCU
Lector: Ecaterina DERZSI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COGMAN, GENEVIEVE
Orașul Mascăt / Genevieve Cogman; trad. din lb. engleză:
Iulia Dromereschi. - București: Nemira Publishing House, 2020
ISBN 978-606-43-0688-3

I. Dromereschi, Iulia (trad.)

821.111

Genevieve Cogman
THE MASKED CITY

Copyright © Genevieve Cogman 2015
First published 2015 by Pan, an imprint of Pan Macmillan,
a division of Macmillan Publishers International Limited
The right of Genevieve Cogman to be identified as the author
of this work has been asserted by her in accordance with the
Copyright, Designs and Patents Act 1988.

All rights reserved.

© ARMADA, 2020

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**

Tiparul executat de TIPOGRAFIA EVEREST

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0688-3

MULȚUMIRI

Le mulțumesc tuturor celor care au pus umărul la apariția acestei cărți.

Le mulțumesc agentului meu literar, Lucienne Diver, care m-a ajutat să descopăr monștri în adâncurile Londrei, și editorului meu, Bella Pagan, care face o treabă minunată și căreia această carte îi datorează enorm.

Le mulțumesc primilor mei cititori, prietenilor, familiei, susținătorilor și echipei „Clasificări“. Ajutorul vostru este neprețuit.

Mulțumesc minunatului oraș Veneția, care merită o scriitură mult mai bună decât cea pe care i-am oferit-o eu.

GHIDUL UCENICULUI BIBLIOTECAR

Extras din Documentul de instructaj privind orientarea între diverse lumi

Secțiunea 2.1, versiunea 4.13
Autoare: Coppelia
Editor: Koșcei

Revizori: Gervase și Ntikuma

Numai pentru personalul autorizat

INTRODUCERE

Ai trecut deja de pregătirea de bază și fie deja lucrezi pe teren, cu un Bibliotecar experimentat, fie această fază va urma curând. Acest document confidențial reprezintă o examinare detaliată a poziției Bibliotecii față de Neamul Frumos și față de dragoni. Te va ajuta să înțelegi de ce preferăm să rămânem neutri în raport cu ambele părți.

NEAMUL FRUMOS – ORIENTAREA CĂTRE HAOS ȘI PUTERILE LOR

Probabil cunoști primejdiile pe care Neamul Frumos le prezintă pentru umanitate. Reprezentanții săi se hrănesc din interacțiunile cu oamenii – practic, se hrănesc cu noi, cu emoțiile noastre. Fiecare dintre ei îi percepe pe toți ceilalți, fie om, fie unul de-ai lor, ca pe niște simpli

participanți, îndeplinind roluri secundare în propriile povești. Bucla de răspuns este foarte interesantă. Cu cât mai dramatice își pot face poveștile personale (de exemplu, jucând rolul de personaj negativ, rebel sau erou), cu atât mai multă putere dobândesc. Și cu cât mai puternici devin, cu atât devine mai stereotipic acest comportament tip joc de rol. Ca rezultat, perspectiva unui reprezentant al Neamului va fi tot mai sociopată¹, în timp.

În ceea ce privește alte pericole, Neamul are puteri diverse, începând cu abilitatea de a se acoperi cu o strălucire primară (pentru a afecta percepția oamenilor asupra lor) și până la capacitatea de a-i manipula emoțional pe cei din jur. În plus, reprezentanții puternici au, ocazional, puteri magice sau fizice specifice, în funcție de arhetipul sau stereotipul pe care și l-au ales.

NEAMUL FRUMOS ȘI LUMILE LOR

Lumile cunoscute fac parte dintr-un spectru larg, pornind de la ordine și ajungând la haos. Cu cât mai departe călătorim în lumile afectate de haos, cu atât mai mulți Frumoși vom întâlni. În lumile afectate de haos există riscul ca oamenii să fie expuși la contaminare. Aceasta poate afecta puterile unui Bibliotecar sau îl poate împiedica să revină în Bibliotecă. În lumile dominate de Neamul Frumos, omenirea reprezintă doar o distribuție de figuranți. Rolurile lor sunt diverse: de la animale de companie, la surse de hrană. Sunt elemente de decor pentru psihodrame, povești de dragoste sau răzbunări țesute de Neam în jurul lor. Neamul este contaminat cu haos, trup și suflet. Reprezentanții mai slabi pot interacționa cu Bibliotecari singuri la un nivel relativ „uman”. Cei mai puternici nu vor sau nu pot să facă asta. Atenție, alianțele oferite cu intenții prietenoase sunt bazate tot pe motive specifice Neamului Frumos.

¹ Discuția privind veridicitatea diagnosticului de „sociopat” sau „psihopat” nu face parte din scopul acestui document de instructaj.

NEAMUL SAU DRAGONII – ARGUMENTE PRO ȘI CONTRA

Ai putea întreba de ce nu ne aliem cu dragonii. Ei reprezintă ordinea, la fel cum Neamul reprezintă haosul. Reprezintă realitatea, la fel cum Neamul îmbrățișează și își ia puterea din concepte ținând de ficțiune. Astfel, dragonii prețuiesc „realitatea” și lumea fizică mai presus de orice, fără să aibă prea multă răbdare cu chestiuni care țin de imaginație. De ce nu am vrea, așadar, să îmbrățișăm¹ realitatea fizică? Răspunsul este că, în felul lor, dragonii sunt la fel de părtinitori și de inumani precum Neamul Frumos.

DRAGONII. ORIENTAREA CĂTRE ORDINE ȘI PUTERILE LOR

Dragonii or fi reprezentând lumea fizică – lumea tangibilă, dacă preferi –, dar realitatea fizică nu este îngăduitoare². Este brutală, crudă și nemiloasă. Puterile dragonilor se alimentează din tărâmul fizic: pot controla vremea, marea, pământul etc. Dragonii sunt extrem de practici în gândire și nu prea văd rostul discuțiilor despre democrație, liber-arbitru sau alte asemenea fantasmagorii; nu are sens, pentru că ei se consideră cele mai puternice creaturi din lume. Cred că au dreptul de a conduce, din acest motiv. Așa că, în lumile foarte ordonate, dragonii chiar conduc, fie public, fie din culise.

CUM PĂSTREAZĂ BIBLIOTECA ECHILIBRUL

Prin conexiuni realizate prin ușile sale către lumi alternative multiple, conexiuni create prin recuperarea de cărți esențiale din aceste lumi, Biblioteca ajută la păstrarea echilibrului. Legăturile sale cu lumile le împiedică pe acestea să alunece prea repede în direcția haosului sau

¹ Bibliotecarii cu alte opinii teologice vor trebui să țină seama că propriile credințe sunt tot un subiect personal.

² La figurat. Viețile personale ale Bibliotecarilor nu ne privesc.

ordinii, iar un mediu stabil pentru oameni este posibil undeva la mijloc¹. Bibliotecarii juniori pot fi pedepsiți aspru dacă fraternizează în mod nepermis cu Neamul Frumos. Este în special cazul celor care par să submineze neutralitatea Bibliotecii, care trebuie păstrată cu orice preț. Ar trebui să subliniem că nu vom emite judecăți cu privire la „binele omenirii”. Omenirea ar trebui să fie lăsată să își ia propriile decizii. Scopul Bibliotecii este să împiedice omenirea să creadă în realitatea absolută. Sau în opusul ei.

Asta vei face recuperând cărțile desemnate: vei păstra echilibrul.

¹ Suntem conștienți că acest lucru este extrem de simplist. O discuție aprofundată depășește scopul acestui document informativ și necesită un nivel ridicat de cunoaștere a limbii.

PROLOG

Peste Londra plutea smogul. Simțurile lui Kai erau mai ascuțite decât ale unui om, deși încerca să nu atragă prea mult atenția. Dar nici măcar el nu vedea pe o alee întunecată mai bine decât un londonez de rând. Chiar și londonezii get-beget circulau cu prudență pe străduțele înguste din spatele gării King's Cross.

Dar unde se înregistra o rată crescută a criminalității, detectivii prosperau. Iar el era aici pentru a se întâlni cu Peregrine Vale, prieten și justițiar.

Se opri să inspecteze vitrina unui amanet, încercând să măsoare strada din spatele său. Nu vedea pe nimeni să-l urmărească, dar plutea ceva în aer, ceva care îl făcea să presimta pericolul. Existau însă puțini oameni care să aibă curajul să provoace un dragon și nu credea că ar putea întâlni vreunul pe străduțele din zonă.

Vale se afla într-un depozit, chiar după colț. Aproape că ajunsese; Kai avea să afle curând ce fel de ajutor îi putea oferi în legătură cu acest caz.

Deodată se auzi un strigăt. Era un glas de femeie, profund îngrozită, întrerupt brusc de un icnet însoțit de tuse. Kai se întoarse brusc și miji ochii prin ceață. Doi bărbați și o femeie erau înghesuiți la capătul unui pasaj deosebit de întunecat. Unul dintre agresori ținea brațele femeii la spate, în timp ce al doilea își ridica pumnul să lovească iar.

– Dați-i drumul! spuse Kai, calm.

Se putea descurca foarte ușor cu doi oameni. Chiar dacă erau vârcolaci, nu reprezentau cine știe ce pericol. Dar asta avea să-l întârzie.

– Pleacă! mârâi unul dintre ei, întorcându-se spre el. Nu-i treaba ta și nici nu ești pe tarla ta!

– Este treaba mea, dacă așa aleg eu.

Kai avansă pe alee, către grup, cântărindu-i așa cum îl învățase maestrul de arme al tatălui său. Bărbații erau musculoși, bine legați, însă amândoi aveau început de burtă și reflexe lente. Îi putea dovedi, așa cum mai dovedise și alții de teapa lor, cu câteva zile în urmă.

Unul dintre ei se îndreptă spre el, cu pumnii ridicați într-o imitație slabă a poziției de boxer. Se mișca mai agil decât anticipase Kai, dar nu suficient de repede. Fentă cu pumnul drept, apoi încercă o directă cu stângul, spre maxilarul lui Kai. Acesta făcu un pas într-o parte, lovi cu muchia palmei în zona rinichilor, îi dădu un șut în fluierul piciorului, să-l dezechilibreze, și îl izbi cu capul de zid. Bărbatul se chircoli la pământ.

– Nu e cazul să... începu celălalt, făcând câțiva pași în spate, pe alee, în timp ce ținea femeia în fața lui, ca pe un scut.

În ochi i se citea deja panica.

– Mai bine pleci și nu va suferi nimeni.

– Dă-i drumul femeii și nu vei suferi *tu!* îl corectă Kai.

Înaintă, gândindu-se ce opțiuni avea. O fentă laterală și o lovitură directă în gâtul bărbatului ar fi prezentat cel mai scăzut risc pentru femeie, și totuși...

– Acum! se auzi o voce de sus.

Zgomot de uși trântindu-se atât din laterale, cât și din spate. Ceva căzu de sus, rostogolindu-se spre el într-o încălceală de umbre. Kai se aruncă într-o parte, din instinct, dar aleea se umpluse de oameni. Erau cam o duzină, remarcă acea parte a minții sale antrenată pentru luptă, iar în spatele ușilor deschise mai erau și alții. Nu avea spațiu să se ferească. Părea o capcană. Atacatorii nu rămaseră în spate, lăsându-i pe ceilalți să încaseze lovituri, așa cum procedau borfașii, de obicei. Atacără direct, cei mai mulți cu mâinile goale, câțiva cu boxuri metalice.

Trebuia să bată în retragere și să scape. Nu era nicio rușine. O parte din pregătirea unui războinic consta și în a recunoaște forța superioară și a acționa în consecință. Cineva îl apucă de gât, pe la spate. El îi prinse brațul, se lăsă iute într-un genunchi și îl aruncă pe bărbat peste cap, trântindu-l peste cei care îl înconjurau. Rămânând în aceeași poziție,

se răsuci și seceră cu piciorul gleznele unui alt atacator. Se folosi de avânt pentru a se răsuci și a se ridica. Între el și calea de scăpare mai erau patru bărbați – patru obstacole de înlăturat.

Cazul lui Vale trebuia să fie tare important dacă suscita asemenea intervenții.

Kai remarcă plasa care îl ratase la milimetru, zăcând încălțită pe asfalt. Arăta amenințător, cu bucăți de metal împletite printre sfori. Ciudat! De ce atâta efort ca să-l prindă tocmai pe el? Dacă îl capturaseră deja pe Vale, aveau să regrete.

Lovi cu cotul în spate, simțind un trosnet când atinse o bărbie, și o luă la fugă. Cel puțin unul dintre bărbații din fața lui trebuia să se dea la o parte.

Nu se așteptase ca toți să se arunce asupra lui deodată, ca un val uman. Aplică o lovitură înaltă într-o beregată, apoi una joasă, în niște vintre – lovituri năucitoare. Dar oamenii nu cădeau. Simțeau durerea, icneau, se împleticeau, dar tot îi țineau piept.

O lovitură bruscă în ceafă îi provocă o explozie de durere, iar încercarea lui de pătrundere își pierdu forța. Căzu într-un genunchi. Știa că se transformase într-o țintă, dar, pentru o clipă, mușchii lui refuzau să răspundă.

Un alt bărbat îl lovi în față. Scurpă sânge.

Un bărbat din spate se aruncă asupra lui Kai, trântindu-l pe pavajul murdar. Kai se chinui să respire. Vedea scânteii. Prin vene îi curgea furie pură. Cum îndrăzneau acești oameni să îl atace așa?

Frica îi era străină. Nu era *posibil* ca ticăloșii ăștia să câștige.

Simți cum i se adaptează corpul natural, cum mâinile îi devin gheare, cum solzii încep să-i apară prin piele. Adevărata lui natură se trezea la viață odată cu furia. Voia să ridice fluviul împotriva lor, să îi spele de pe fața Londrei, să îi facă să plătească pentru *neobrăzarea* lor.

De partea cealaltă a orașului, simți Tamisa și toți afluenții ei agitându-se, ca răspuns la furia lui. O fi fost cel mai tânăr și cel mai neînsemnat dintre fiii tatălui său, dar rămânea un dragon din Casa Regală. Se scutură și îl azvârli cât colo pe individul care-i sărise în spate. Apoi se ridică, mârâind cu dinții la vedere.

Mai multe trupuri îl lovira deodată și îl trântira la pământ, cu mâini grele ținându-i încheieturile. Ghearele sale lăsară urme, în timp ce se zbătea să își ia din nou avânt. Pentru prima dată, simți un grăunte de îndoială. Poate că ar fi fost mai înțelept să se transforme complet, într-o formă cu care ei nu se puteau lupta. Asta ar fi avertizat întreaga Londră că pe aleile sale se dezlănțuise un dragon, dar dacă se întâmpla asta...

O mână îl prinse de păr, trăgându-i capul pe spate, și simți un clinchet metalic în jurul gâtului. Simți izul feroce, electric de magie a Neamului în aer, înconjurându-l și *legându-l*. Strigă de uimire, apele fluviului începură să scadă, apoi nu le mai auzi deloc, iar degetele sale, din nou complet umane, zgâriară pavajul.

– Am rezolvat, se auzi o voce glacială.

Apoi Kai încasă o lovitură în cap și căzu fără cunoștință.

CAPITOLUL UNU

Cu o seară înainte...

Păcat de otrava din paharul ei cu vin, se gândi Irene. Încăperea subterană era călduroasă, iar vinul rece i-ar fi făcut bine.

Nu fusese nevoie de șoapta lui Kai peste umăr. Îl urmărise în oglindă pe bărbatul cu mască de corb. Numele lui adevărat era Charles Melancourt. Amândoi vânau aceeași carte de câteva săptămâni. Era agentul unui cumpărător rus. Irene era agenta Bibliotecii. Se întâlniseră de suficiente ori în timp ce investigau aceleași surse, iar el o recunoscuse cu siguranță, în ciuda măștii, întocmai cum îl recunoscuse și ea.

Licitația pentru obiectul prezentat se încheie. Era un set de zaruri placate cu aur, cu puncte din rubine. Urmară câteva aplauze răzlețe. Toată lumea purta măști, chiar și chelnerii care plimbau tăvi cu mâncare și vin. Licitația nu era tocmai ilegală, dar era cel puțin dubioasă. Clienții erau excentrici, bogătași și mulți oameni care angajau avocați doar ca să le dovedească nevinovăția absolută (față de orice). Pe pereți erau montate lămpi cu eter, care aruncau o lumină tremurătoare, albicioasă, în încăpere. Paietele de pe rochiile scumpe și decorațiile militare scânteiau, la fel ca obiectele pentru care se licita. Recunoscuse câțiva membri londonezi ai Neamului Frumos în spatele măștilor.

Dar lordul Silver, conducătorul lor neoficial, nu era prezent, iar pentru asta se simțea recunoscătoare.

Irene dobândise acces la licitație cu ajutorul lui Vale. Nu îi strica deloc să fie o prietenă apropiată a celui mai cunoscut detectiv din Londra. În schimb, îi promisese că se va asigura că atât ea, cât și Kai dispăreau înainte de miezul nopții, când era programată o razie a poliției. Intenționa să își țină promisiunea. Petrecuse ultimele câteva luni în lumea aceasta alternativă, construindu-și o identitate de acoperire ca traducătoare liber-profesionistă. Să aibă cazier ar fi reprezentat un mare impediment.

– Următorul obiect, mârâi crainica. Un exemplar din *Vrăjitoarea* lui Abraham – sau a lui Bram Stoker, inspirată din cartea cu același nume a lui Jules Michelet. Suntem siguri că oaspeții noștri știu deja că această carte a fost interzisă de guvernul britanic. Biserica a acuzat-o de indecență și erezie. Fără îndoială, va oferi cumpărătorului o lectură interesantă.

Râsul ei nu avea nici urmă de umor.

– Se vinde ca parte dintr-o colecție anonimă. Licitația începe de la o mie de lire. Oferă cineva o mie?

Irene ridică mâna. La fel și Melancourt.

– Doamna în costum negru de arlechin, o mie de lire, intonă crainica.

– O mie cinci sute! strigă Melancourt.

Sărea peste etape, în loc să lucreze metodic. În regulă. Măcar păreau singurii interesați de obiect.

– Două mii, spuse Irene, limpede.

– Două mii cinci sute! declară Melancourt.

Asta stârni șoapte printre ceilalți cumpărători. Cartea era rară, însă nu cine știe ce. Existau muzee care dețineau exemplare, așa că Irene dădea dovadă de etică profesională încercând să o cumpere în cursul unei licitații dubioase. Ar fi putut să o fure. Gândul o făcu să zâmbească.

– Trei mii.

– Cinci mii!

Saltul brusc de preț așternu tăcerea în încăpere. Oamenii o priveau pe Irene, întrebându-se ce urma să facă.

Kai se aplecă peste umărul ei. Respectându-și acoperirea de gardă de corp, rămăsese nemișcat, refuzând mâncarea și băutura, vechind geanta din material textil care adăpostea garanția.

– Îl putem lăsa să câștige și îl vizitam mai târziu, murmură el.

– Prea riscant, șopti Irene.

Ridică paharul de vin de pe tava pe care o ținea el, îl duse la buze și remarcă încordarea bruscă din postura lui Melancourt. Da, venise *de la el*. Își închipuise.

– **Vin, fierbi!** murmură ea în Limbaj și îl puse repede înapoi pe tavă când se încălzi sub degetele ei.

Vinul fierbea deja și se vărsă pe tavă, fâsâind și scoțând aburi, în timp ce se evaporă. Mâinile lui Kai se încordară, dar continuă să țină bine tava.

Tensiunea se adâncise. Irene o întrerupse, spunând nonșalant: – Zece mii.

Melancourt își lovi coapsa cu pumnul, înjurând.

– Mai sunt și alte oferte? întrebă crainica, ridicând glasul peste murmurul din sală. Zece mii de la doamna în arlechin negru, zece mii o dată, zece mii de două ori... adjudecat! Vă rugăm să veniți și să stabiliți condițiile de plată cu personalul nostru, doamnă. Mulțumim. Următorul obiect...

Irene ignoră următorul obiect, ridicându-se în picioare. Kai îi dădu tava unuia dintre chelneri și luă geanta, urmând-o spre biroul de plăți. Ea continuă să îl urmărească din priviri pe Melancourt, însă acesta se lăsase în scaun fără să facă vreo scenă. Bărbații și femeile pe lângă care trecea o salutară din cap, cu respect, iar ea le întoarse gestul, politicoasă.

– Plata, doamnă? solicită funcționarul de la birou, pe un ton neutru.

În spatele lui erau câțiva bărbați musculoși, cu misiunea de a ajuta clienții indeciși să își plătească achizițiile. Dar nu avea să fie nevoie de ei.

Irene continuă să zâmbească ușor în vreme ce funcționarul îi examina diamantele sintetice cu o lupă de bijutier. Acesta încheie tranzacția și îi întinse cartea. Dobândise nestematele de la un Bibliotecar care lucra într-o lume alternativă cu o tehnologie mult mai avansată și le folosea pentru cheltuieli. Producția de diamante de acolo era ieftină, prin comparație, și el nu dorise în schimb decât Voltaire – *Opere complete*, în ediție princeps, din lumea ei.

Erau la ușă când Melancourt îi prinse din urmă.

– Pot să-ți ofer un târg, spuse el, cu o voce scăzută, dar disperată. Dacă mă pui în legătură cu superiorul tău...

– Mă tem că este imposibil, spuse Irene. Am încheiat tranzacția. Te rog să mă scuzi. Își amintise că avea un termen, și era deja 22:30. Melancourt strânse din buze sub mască.

– Să nu mă acuzi pentru ce se poate întâmpla, scuipă el. Acum mă scuzi, trebuie să plec.

Se repezi să le-o ia înainte, strigând după un chelner să-i aducă haina și pălăria.

Ieșiră din clădire pe la 22:45. Nu mai purtau măști. Noaptea era destul de senină, iar felinarele cu eter scoteau în evidență fiecare defect al străzilor din Soho. Câteva femei mișunau pe la colțuri, însă majoritatea erau în cârciumi sau operau la interior și niciuna nu se apropie de Kai și de Irene. Melancourt dispăruse deja.

– Crezi că va încerca ceva? întrebă Kai în șoptă.

– Probabil. Să mergem spre Oxford Street. Ar trebui să fim în siguranță odată ce ieșim la drumul mare.

În timp ce se îndreptau în direcția respectivă, Irene se gândi la felul în care i se schimbase viața în ultimele câteva luni. Înainte, fusese o Bibliotecară de teren, îndeplinind misiune după misiune, sărind dintr-o lume alternativă în alta pentru a recupera cărți în folosul Bibliotecii interdimensionale pe care o reprezenta. Acum, avea o bază stabilă aici, ca Bibliotecară Invitată, avea un ucenic pe care îl respecta, avea până și prieteni. Să călătorești printre lumi nu era chiar cea mai bună modalitate de a clădi prietenii, mai ales când trebuia să își petreacă jumătate din timp deghizată.

Dar acum existau și oameni din lumea în care trăia, ca Vale, care știau ce era și o acceptau.

Să fie sinceră, îi și plăcea munca ei. Simțea *mulțumire* când îndeplinea misiunile Bibliotecii, prompt și eficient. Să recupereze cărți unice pentru Bibliotecă dintr-o lume anume ajuta la stabilizarea lumii cu pricina, redând un echilibru între ordine și haos prin întărirea legăturii cu Biblioteca. Dar simțea și o *provocare* – în lipsa unui cuvânt mai bun. Luna trecută trebuiseră să se strecoare într-un labirint colcăind de mașini de sub Edinburgh, pentru a recupera un exemplar din povestea pierdută *Regina Rosae*, a lui Erzsébet Báthory. Astăzi se strecuraseră la și de la licitație fără nicio problemă. (Tentativa de otrăvire era doar un detaliu nesemnificativ.) Irene nu era sigură ce avea să îi aducă ziua de mâine, dar promitea să fie interesantă.

– Ah! spuse Kai, satisfăcut, când făcură colțul după o cârciumă și intrară pe o alee întunecată. Mă gândeam eu. Suntem urmăriți.

Irene întoarse capul și surprinse siluetele a doi bărbați în spatele lor.

– Bine punctat! Sunt doar ei doi?

– Cel puțin încă unul. Cred că încearcă să ne taie calea dacă o luăm spre Berwick Street, zise Kai încruntat. Ce facem?

– Mergem spre Berwick Street, firește, spuse Irene, categorică. Altfel, cum am putea afla ce se petrece?

Kai o privi pieziș. Felinarele cu eter îi transformau profilul într-o sculptură în marmură. Ochii i se îngustaseră și păreau foarte întunecați.

– Mă lași pe mine să mă ocup?

– Te las să ai un cuvânt de spus, confirmă Irene. Tu îi distragi, eu fac ordine.

Kai încuviință, acceptând ordinul. Ea nu-i putea cere să lupte cot la cot într-o confruntare de stradă. Era dragon, în fond, și chiar și în formă umană putea sări și lovi oameni în cap. Iar fustele acestea londoneze, până la glezne, nu erau tocmai create pentru a facilita săriturile și loviturile.

Kai era dragon, ceea ce complica lucrurile. Îl făcea un ucenic util, cu capacități dincolo de limitele umane, dar însemna și că avea suficiente atitudini și prejudecăți solide. Detesta Neamul Frumos, fiindcă reprezenta forțele haosului, ceea ce era straniu, întrucât prezența lor în această lume era preponderentă. Și se purta cu aroganța unui dragon de sânge regal, deși refuza să intre în detalii când venea vorba despre familia sa. Irene avea suficientă experiență să știe că era posibil – de fapt, aproape sigur – să-i bage în bucluc. Dar, deocamdată, era de nădejde.

La această oră din noapte, piața și dughenele din Berwick Street erau închise, iar strada era doar slab luminată de felinare cu eter. Era momentul perfect pentru ca următorii lor să acționeze.

Ca la un semnal, cei doi bărbați începură să se apropie, iar un al treilea ieși de după colțul din fața lor. Avea îmbrăcămintea zdrențăroasă, haina cu gulerul peticit, deschiată, lăsând să se vadă o cravată înnodată la gât peste o cămașă parțial încheiată. Avea șapca trasă adânc peste ochi, ascunzându-i.

– Stați pe loc! mârâi el.

Kai și Irene se opriră.

– Lucrurile pot fi simple, spuse borfașul. Sau dificile. Eu și băieții nu vrem să vă facem rău dacă nu e neapărat necesar.

– Vai, nu! icni Irene, încercând să pară lipsită de intenții amenințătoare. Ce înseamnă asta?

– Doar un strop de violență absolut necesară, doamnă, spuse bărbatul.

Făcu un pas în față. Îi auzea pe ceilalți doi apropiindu-se rapid din spatele lor.

– Matala să stai departe de băiatul ăsta, iar eu și ai mei n-om avea niciun motiv să te deranjăm.

Probabil fiindcă era Kai cel care ducea geanta. Melancourt nu ar fi avut timp să îi avertizeze că ea părea să posede abilități neobișnuite. Irene nu putea refuza un avantaj.

– Atunci, de ce m-ați deranja pe *mine*? întrebă Kai.

Îi dădu geanta lui Irene și ea făcu un pas în spate, lăsându-i spațiu de manevră în timp ce ea se retrăgea în lateral. Cu coada

ochiului, ea văzu lumini stingându-se la ferestrele de sus și perdele date la o parte. Pentru o clipă, crezu că văzuse ceva mișcându-se pe un acoperiș de vizavi, dar nu putea fi sigură, iar pericolul la nivelul străzii era iminent. Din fericire, avea încredere absolută în Kai și în capacitatea sa de a se ocupa de atacatori de unul singur. Probabil nu avea să depună nici cel mai mic efort.

Omul din fața lor scoase un baston telescopic din buzunar, cântărindu-l în mâini ca un utilizator experimentat. Însemna că erau niște borfași pregătiți, și nu tocmai recruți din crâșma de la colț.

Irene se întoarse să se uite la cei doi care se apropiau din spate. Schimbaseră ritmul, de la pas vioi la mers alene. Acum, că ajunseseră în lumina felinarelor, observă că obrajii lor erau acoperiți cu un soi de blană, sprâncenele, dese și împreunate, iar unghiile nu păreau tocmai unghii.

Vârcolaci. Nu se așteptase la vârcolaci.

Nu existau legi împotriva vârcolacilor în lumea aceasta alternativă. Totuși, dacă nu aveau bani, erau puternic ancorați în clasa socială dedicată muncii manuale și găinăriilor ocazionale. Vârcolacii aveau tendința de a se aduna laolaltă, în grupuri ca niște pseudofamilii extinse, în orașele mari, lucrând împreună în ture complete la fabrici ori la docuri sau organizându-se în bande de protecție. Irene nu încercase niciodată să afle ce făceau ei în zona rurală. Poate că duceau o viață sălbatică, vânând iepuri, dar se cam îndoia.

Din fericire, procesul era de durată și cerea eforturi constante, pe lună plină, pentru ca mutația să se transmită. Nu acesta era pericolul imediat. Dar erau mai rezistenți decât omul obișnuit și greu de oprit într-o luptă – doar dacă nu doreai să provoci daune serioase.

– Am dori geanta pe care tocmai i-ai pasat-o domnișoarei, mârâi primul vârcolac și își linse buzele, cu o limbă amenințător de lungă. Apoi, vei transmite un scurt mesaj oricui te-o fi angajat, dacă pricepi ce zic.

– Nu v-aș recomanda, spuse Kai, împingând ușor un picior în față și adoptând ceea ce Irene recunoscuse drept o poziție derivată din arte marțiale obscure. Dacă mi-ați spune voi cine v-a angajat...

Cei doi din spatele lui țâșniră brusc, dând să îl apuce de brațe. Dar Kai se așteptase la asta. Le prinse încheieturile, apoi îi azvârli cu forță înainte, folosindu-se de propriul lor avânt. Când îi trase înapoi în spate, aproape căzură amândoi. Unul înjură. Celălalt își linse buzele cu o scânteiere malițioasă în ochi.

– Ah, avem un omuleț grăbit aici! spuse primul. Înconjurați-l, băieți! Să-i arătăm cum să ne respecte.

Vorbind, se întoarse spre dreapta, cu ghetetele scârțâind pe pavaj, dar nu îl atacă pe Kai.

– Eu tot aș dori să aflu cine v-a trimis, domnilor, spuse Kai.

Își păstrase poziția relaxată, fără să-și ia însă ochii de la lider. Irene era sigură că îi supraveghea și pe ceilalți doi. Uneori, era foarte ușor să uite că fusese un soi de răufăcător, într-o lume cyberpunk cu tehnologie foarte avansată. Era probabil obișnuit cu genul acesta de confruntare. Poate îi stârnea nostalgia.

– Pun pariu c-ai vrea, mârâi cel din stânga lui Kai.

Se furișa spre locul în care se lipise Irene de zid, încercând să-l ocolească pe Kai.

– Păcat că tot ce poți să-i spui e...

Kai se mișcă în aceeași clipă, întorcându-se să facă doi pași rapizi spre el. Îl lovi pe bărbat cu pumnul în burtă, iar acesta se împletici, mormăind. Kai își desfăcu palma și îl lovi într-o parte a gâtului, cu chipul concentrat, interesat doar de traiectoria corectă a loviturii. Bărbatul se dădu înapoi, din cauza forței impactului, și din gura deschisă îi țâșni saliva. Vârcolacul icni tare și se lăsă în genunchi, cu pumnii păroși lovind pavajul și cu ochii sticloși, în timp ce se străduia să rămână conștient.

Ceilalți doi îl atacară pe Kai, amândoi mârâind din gât. Unul încercă să se apropie și să-l țină ocupat, iar celălalt să își folosească bastonul telescopic. Totul se transformă într-o încălceală de lovituri rapide. Irene se încruntă când îl văzu pe Kai căzând într-un genunchi și făcu un pas în față, dorind să intervină.

Dar primul borfaș se ridică în picioare, împleticindu-se, și îi înșfăcă brațul cu degetele lui păroase, cu gheare lungi.

– Țipă tare, ca domnul tău amabil să te audă! Începu el.

Irene se uită la picioarele lui. Purta ghete. Ghete cu șireturi lungi și groase. Mergea.

– **Șireturile tale sunt legate între ele**, îl informă ea, simțind puterea Limbajului pe limbă.

Era Bibliotecară. Și, în momente ca acestea, era extraordinar de util să fie așa. Lumea îi auzea cuvintele și se altera, în consecință. Putea face vinul să fiarbă, putea deschide uși, putea face zepeline să se prăbușească și putea aduce animalele de pluș la viață. Și mai rău. În situația de față, putea lega laolaltă șireturile unei perechi de ghete.

– Ce?! se miră atacatorul, previzibil confuz.

Irene îl trase puternic de braț. Dar el, cu un zâmbet arogant și libidinos, nu îi dădu drumul și se apropie și mai mult. Apoi căzu în nas. Șireturile lui se legaseră, într-adevăr, laolaltă.

Irene îi dădu mâna la o parte, eficient, în timp ce cădea, și se eliberă. Nu ar fi fost o agentă de teren prea bună dacă nu se putea descurca într-o luptă. Între timp, borfașul se agita sălbatic la pământ, așa că Irene îl lovi cu putere în rinichi. Când repetă schema, el nu se mai mișcă, ci începu să icnească, rămas fără aer. *Unul mai puțin care să se țină după noi când fugim*, se gândi ea.

Zgomotele de luptă încetaseră în spatele ei, când se uită spre Kai. Își scutura praful de pe mânecile hainei, un gest inutil, iar ceilalți doi atacatori zăceau la pământ, lângă el. Unul avea brațul răsucit într-un unghi nefiresc, iar celuilalt îi curgea sânge din nas. Perdelele de la geamurile dinspre stradă încetaseră să se mai agite, iar umbra dispăruse de pe acoperiș. Probabil că Melancourt hotărâse să nu riște pagube și mai mari.

– Poate că domnul cu bastonul ar dori să ne explice, sugeră Irene.

Kai se aplecă, ridică primul vârcolac pe picioare și îl sprijini de zid. Ghearele vârcolacului se retrăseseră, iar părul de pe față era din nou la nivelul unui bărbat obișnuit, dar hirsut.

– Acum, că am depășit faza prezentărilor, putem discuta? spuse Kai.

Borfașul icni și tuși. Își duse încetișor mâna la față, iar când fu limpede că nu avea să fie oprit, își șterse sângele și saliva.

– Trebe' să spun că ești mai iute decât mă așteptam, domnu', mormăi el. Bine. Dar să ne înțelegem: n-o să fie plângeri oficiale, da?

– Păstrăm totul la nivel personal, îl asigură Kai. Poate dorești să răspunzi la întrebare. Cine sunteți și cine v-a trimis?

– O să fiu sincer cu matale, domnu', spuse vârcolacul.

Își palpă umărul și tresări.

– Doamne, da' știi să dai! Ne-am întâlnit cu o femeie la „Lebăda Bătrână“, o crâșmă la trei străzi de aici. A spus c-o să vii pe-aici cu o prietenă și v-a descris. Ne-a spus că vrea geanta și să vă avertizăm să nu vă mai amestecați în treburile altora. Dar nu a vrut să vă ucidem. Trebuia să luăm doar geanta și ea să ne găsească apoi.

Irene încuviință.

– Îmi poți spune ceva despre femeia asta?

Bărbatul ridică din umeri, apoi tresări iar.

– O doamnă bine, bușită de bani, dar complet indisponibilă. Avea umbrelă și un cuțit ascuns în mânecă. Haină de seară, pălărie, mănuși, nimic evident, dar de cea mai bună calitate. Agrafta pentru eșarfă părea din aur, însă n-am apucat să văd mai multe. Era însoțită de unu' care-i păzea spatele, dar ea era șefa. Brunetă, ochi negri. N-o cunosc.

– Străină? întrebă Kai, nonșalant.

Era mai vag decât *Ar fi putut lucra pentru Ambasada Liechtensteinului, un bârlog local al Neamului și locuința unui anume lord Silver, aflat în plină confruntare cu Vale?* Dar esența era aceeași.

Borfașul a clătinat din cap.

– Dacă era, nu mi-am dat seama. Vorbea destul de normal, deși cu accent bășos, așa ca al vostru.

– Și bărbatul? Irene se agăța de orice speranță. Nimic special la el? Sau poate la agrafta ei de eșarfă?

– L-aș recunoaște, doamnă, răspunse bărbatul. Dar nu-i ca și cum aș fi domnu' Vale al matale, da? Nu-i ca și cum m-aș uita la el și aș putea spune unde s-a...

Își controlă, cu un efort vizibil, limbajul.

– De unde a luat noroi pe pantofi. Cât despre agrafa ei, înfățișa o strângere de mână, nimic aparte.

Fusese prea ușor. Irene se întoarse spre Kai.

– Nu ne spune totul. Fă-l să vorbească!

Kai făcu un pas în față, iar vârcolacul tresări.

– Stai! Ai zis că nu-mi faci niciun rău!

– De fapt, n-a zis asta.

Irene se concentrează. Limbajul putea fi folosit pentru ajustarea percepțiilor unei persoane. Nu ținea mult, dar putea fi foarte eficient, la locul și în momentul potrivite. Se adresează vârcolacului.

– Simți că prietenul meu este o persoană înspăimântătoare, gata să facă orice ca să te oblige să ne spui adevărul.

Jocul cu mințile oamenilor ținea de o etică dubioasă, însă, se convinge Irene, era preferabil bății.

Bărbatul ascultă înainte să îl atingă Kai, ghemuindu-se și dezvelindu-și gâtul.

– Bine, bine! bălmăji el. Am urmat-o afară și am văzut-o luând un taxi privat spre Ambasada Liechtensteinului, să-și întâlnească soțu'. Cel puțin așa i-a zis șoferului. Iar el i-a zis „milady“!

Informațiile erau ceva mai utile. Chiar dacă femeia nu făcea neapărat parte din nobilime, nu puteau fi atât de multe femei la Ambasadă care să se califice pentru acea formulă de adresare.

– Dar ești sigur că a fost pe bune, și nu doar să vă păcălească? întrebă Irene.

În ciuda poziției sale, vârcolacul păru să se împăuneze.

– Nee, a fost pe bune, și știi matale de ce? Fiindcă bărbatul care conducea taxiul e pretenar cu George, tovarășul meu. E unul dintre șoferii obișnuiți ai Ambasadei. Chiar dacă ar fi vrut să ne păcălească, șoferu' a zis adevărul.

– Numele lui! ceru Irene aspru.

Vârcolacul ezită, privindu-l iar pe Kai, și se supuse.

– Vlad Petrov, murmură el. Nu știu mai multe.

Părea suficient de sincer. Iar acum aveau un nume.

– Cred că acest domn ne-a spus tot ce știe, îi zise Irene lui Kai.

– Aș spune că da, încuviință Kai și se întoarce spre borfaș. Dar hai să facem tot posibilul să ne evităm, da?

– Cum zici mata, șefu', confirmă bărbatul, cu entuziasm. Vorbă multă, sărăcia omului, cum spunea mereu maică-mea.

Kai nu se obosi să îl întrebe ce mai însemna și asta. Făcu un pas în spate.

– O seară bună! le ură el, apoi îi oferi lui Irene brațul său și pleacă împreună.

Nu îi urmări nimeni.

– Ce crezi? spuse în șoptă Kai, după ce cotiră.

– Indivizi de cea mai joasă speță, răspunse Irene, iar el încuviință. Și neglijență mare din partea celor care i-au angajat. Au avut noroc că noii lor recruți n-au atacat persoanele nepotrivite. Și toată treaba aia cu „Nu mă căutați, vă caut eu“... N-a vrut să fie contactată.

Kai încuviință iar.

– Dar nu prea cred c-a fost Silver. Lichelele astea nu par genul lui, chiar dacă ar fi interesat de cartea lui Stoker. Femeia misterioasă din Neam știa că vom veni de la licitație, cu geanta, așa că a venit și ea tot de acolo, pun pariu. Poate că ea este clienta lui Melancourt.

Irene trebuia să fie de acord cu prima parte. Silver, sau lordul Silver, dacă era necesar, părea mai degrabă genul care să angajeze duelgii cu bice și rapiere, sau asasini care să le calce casa peste noapte, dacă simțea nevoia să se exprime astfel.

– Se poate să fi fost un alt membru al Neamului Frumos, spuse ea. Dar nu se potrivește cronologia. Nu sunt sigură că ar fi putut fi la licitație, după care să plece odată cu noi și să angajeze acei vârcolaci să ne atace, toate în același timp.

Kai se încruntă.

– Poate a plecat mai devreme și i-a angajat pe vârcolaci să ne intercepteze – dacă aveam cartea.

– Așa pare.

Se apropiau de Oxford Street.

– Dar pari să te hazardezi și să judeci lucrurile cu prea multă *nonșalanță*.

– Știu că te-ai descurca mai bine dacă ar fi vorba despre tine, spuse Kai, politicos.

Irene îi aruncă o privire piezișă.

– Mă refer la planificarea unei operațiuni, adăugă el, în grabă. Ceva bine organizat și eficient, fără să ai încredere în primii borfași pe care-i întâlnești că vor face treabă bună. A fost un compliment, Irene. Serios!

Dar nu își putu ascunde râșnetul în întregime.

– Dacă planifici acum, ai mai puțin de furcă mai târziu, spuse Irene, ferm. Și ne urmărea cineva de pe acoperiș. Cineva de o calitate mai puțin îndoielnică decât oamenii aceia. Nu l-am putut vedea prea bine... pe el sau pe ea, adăugă ea, gânditoare.

– Ar fi putut să fie doar un hoț.

– Posibil.

Irene își aranjă voalul.

– Dar dacă era persoana care ar fi urmat să recupereze geanta, odată ce vârcolacii o luau de la *noi*?

– Așa, are sens. Păcat că n-am putut prinde următorul.

– A plecat de îndată ce i-ai aruncat la pământ, spuse Irene. Se pare că doamna aceea suspusă și agenții ei au dorit într-adevăr să își ascundă urmele.

– Dar au dat greș, triumfă Kai. Avem un nume.

Intrară pe Oxford Street, iar Irene îi făcu semn unui taxi.

– Lumea mai are și ghinion, spuse ea. Oricât de bun ar fi planul.

Dar nu putea scăpa de sentimentul că probabil ea și Kai fuseseră nițel *prea* norocoși în noaptea asta.